

- [Om LitteraturNu](#)
- [Redaktion & Skribenter](#)
- [Kontakt](#)

Søg

- [Anmeldelser »](#)
- [Artikler »](#)
- [Facebook](#)
- [Twitter](#)
- [RSS Feed](#)

Støj fra en fucking saxofon – Klaus Høeck LEGACY

Af

[Martin Lykke Nielsen](#)

– 22. september 2015 Arkiveret i: [Anmeldelser](#), [Digte](#), [Skønlitteratur](#)

Der er masser af lort mellem roserne i Klaus Høecks nye digtsamling. Hvilket er en del af charmen!

Citat

there is a lot
of shit IN my poems (both
horse AND bullshit)

jeg kom til AT tæn
ke på det fordi bonden
spredde gødning på

marken ud FOR mit
vindue så kornet kan
vokse ligesom

både rose og
digt kræver fertilizer
for at kunne gro

Jeg skriver det her efter at have læst Klaus Høecks nye gode digtsamling LEGACY én gang. Med sine knap 600 sider er bogen nemlig ikke en, man lige læser tre gange på en aften. Undervejs har jeg taget mig selv i at tænke, at den kunne have været strammet op, at dét og dét digt kunne have været udeladt. Men det ville have været en misforståelse. Omfanget er nemlig en pointe – og en del af charmen. Det skal være stort og skrumlet og rummeligt. Der skal være plads til både skidt og kanel, hestelort og roser. Eller som Høeck selv formulerer det:

er hans værk ikke
for stort skulle det ikke
være mere intimt

mindre i omfang
måske diamantslebet
det brænder som en

vulkan mer end en
spritflamme – hvorfor skal vi
dog høre på al

denne larm og støj
fra en fucking saxofon
silence please

jeg har jo lige sagt
det og siger det gerne
igen – der er for

det første hverken
en ligefrem eller en
omvendt proporti

onalitet mel

Fakta

- Forfatter: Klaus Høeck
- Titel: LEGACY
- Sider: 591
- Pris: 359,-
- Forlag: Gyldendal
- ISBN: 9788702171426

[Køb bogen hos SAXO.com](#)

Tidligere udgivelser

- [LIVE \(2012\)](#)

Billeder

lem kvalitet og kvanti
tet hvad kunst angår

og for det andet
for at slippe for den så
kaldt skønne musik

Det er en poetik, som folk som [Peter Laugesen](#) og Dan Turell også kunne skrive under på, tænker jeg. Digtet er ikke en spritflamme, der brænder fint og koger sproget ind til et poetisk destillat, men en vulkan, der sprutter i alle retninger. Det er ikke skønt og skarpt som en diamant, men støjende og grimt som en saxofonsolo.

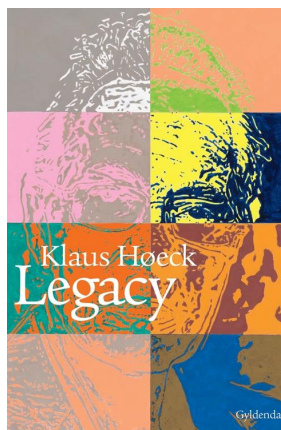
Flere steder i bogen langer digteren ud efter den traditionelle poesi:

bortset fra det
så skrives der stadig digte
der får de ældre

dansklærere til
at skide i bukserne
af fryd fordi de

genkender poe
sien fra gamle DAGE
der skrives stadig

smukke digte stil
rene som min morfars grå
borsalinoat

- [Facebook](#)
- [Twitter](#)
- [RSS Feed](#)

Copyright 2015 · LitteraturNu · All Rights Reserved

Her får jeg lidt en fornemmelse af, at Høeck sparker åbner døre ind. For hvor mange traditionelle, stilrene og skønhedsdyrkende digte udgives der reelt i Danmark i dag, hvis man ser bort fra [Søren Ulrik Thomsen](#)? Jeg ved det ikke. Men jeg synes, at digteren i denne læggen afstand til de gamle dage kommer til at virke lidt, ja, gammel. Og der skal i øvrigt nok være nogle ældre dansklærere derude, der (fuldt forståeligt) skider i bukserne af fryd over LEGACY. Men lad nu det ligge.

Som det måske fremgår af citaterne ovenfor, skriver Høeck på sit eget særlige versemål, 'en sær blanding af sonetter haiku og [the cellar door sessions](#)', som han selv siger. Samtidig er digtene skrevet efter et system, som jeg ikke helt kan gennemskue (selv om det er forklaret i et appendix til bogen), men som på en eller anden måde dikterer nogle ord og ordklasser, som skal indgå i digtene. Man sidder med en fornemmelse af, at Høeck har konstrueret en maskine, der kan producere digte ad infinitum. Der er portrætter, anekdoter, vrøvlevers, essayagtige refleksioner samt digte, der så at sige ikke handler om andet end sig selv. Det er en stemme, der det ene øjeblik taler om engle og sjæl, og i det næste taler om Aldi og Rema 1000. Og som nærmest [Kurt Thybo-agtigt](#) veksler mellem dansk og engelsk (se fx digtet i citatboksen). Til tider er det banalt, men ofte er det sjovt, skarpt, charmerende.

Legacy betyder som bekendt arv, og i bogen ser digteren tilbage på sine tidligere bøger og reflekterer over, hvilken digterisk arv han efterlader sig. Om sin halvtreds år gamle debutbog bemærker han således:

der er ikke så
meget at sige i den
anledning andet

end følgende kom
mentar: hvis ikke man kan
digte på sin ba

re røv skal man fin
de sig en helt anden pro
fession

Sikke et held, at Klaus Høeck nu i 50 år har været i stand til at digte på sin bare røv!

Synes godt om 22 personer synes godt om dette. [Opret en profil](#) for at se, hvad dine venner synes godt om.

Nyeste anmeldelser i kategorierne [Digte](#),

- [Hvor mange måder er der at lide på? – Anders Abildgaard IBIS](#) · 22-06-2016
- [Biologisk ubalance – Glenn Christian VIBRIO](#) · 13-06-2016
- [Udvidet åbningstid – Peter Laugesen BREV TIL EN MALER](#) · 06-06-2016
- [Digteren som linjedanser – Pejck Malinovski DIGTERNE](#) · 20-05-2016
- [Industriel Illiade – Emil Bønnelycke SPARTANERNE + BERLIN + ROSA LUXEMBURG](#) · 17-05-2016

Læs også

- [Udvidet åbningstid – Peter Laugesen BREV TIL EN MALER](#) · 06-06-2016
- [Røverhistorier fra den skumle ende af Gentofte – Dan Turèll VANGEDE BILLEDER](#) · 23-02-2016
- [I ♥ Laugesen – Peter Laugesen LIVSTID](#) · 05-10-2015
- [Absolut stener på i Føtex – Daniel Dalgaard SPEJLKAMEL](#) · 24-03-2015
- [Dus med dyrene – Eske K. Mathiesen UDVALGTE DIGTE 1975-2013](#) · 08-08-2014

Tags: [dan turell](#), [klaus hoeck](#), [kurt thybo](#), [peter laugesen](#), [Søren Ulrik Thomsen](#)

Om Martin Lykke Nielsen

Martin er 29 år, bachelor i litteraturhistorie og kandidat i journalistik.

[Skriv til Martin](#)

Ingen kommentarer

Vær den første til at kommentere på denne artikel!

Skriv et svar

Din e-mailadresse vil ikke blive offentliggjort. Krævede felter er markeret med *

Navn *

E-mail *

Websted

Ja, I må gerne sende mig nyhedsbrevet